HOOFDSTUK EEN

DE KAMPIOEN VAN HET VOLK

Julius liep door de lawaaiige, smerige, woelige straten van Rome. Het leek wel of hij Caesar zelf was! Deze stad stonk erger dan de achterkant van een gnoe, ongeveer net zo erg als het stinkende meer waar hij vandaan kwam, maar het grote verschil was dat hier iedereen van hem HIELD.

Nog maar een maand geleden was Julius tot ieders verrassing de overwinnaar geworden in het Colosseum, het grootste amfitheater van Rome, en sindsdien was hij een GLADIATOR-SUPERSTER!

De verhalen over zijn prestatie hadden zich als een lopend vuurtje door het uitgestrekte keizerrijk verspreid. Van heinde en ver kwamen de mensen om Julius te zien vechten, en hij genoot er met volle teugen van.

Naast Julius huppelde zijn beste vriend Cornelius, het wrattenzwijn. Cornelius was een klein kereltje en hij moest zijn best doen om niet vertrapt te worden in de menigte.

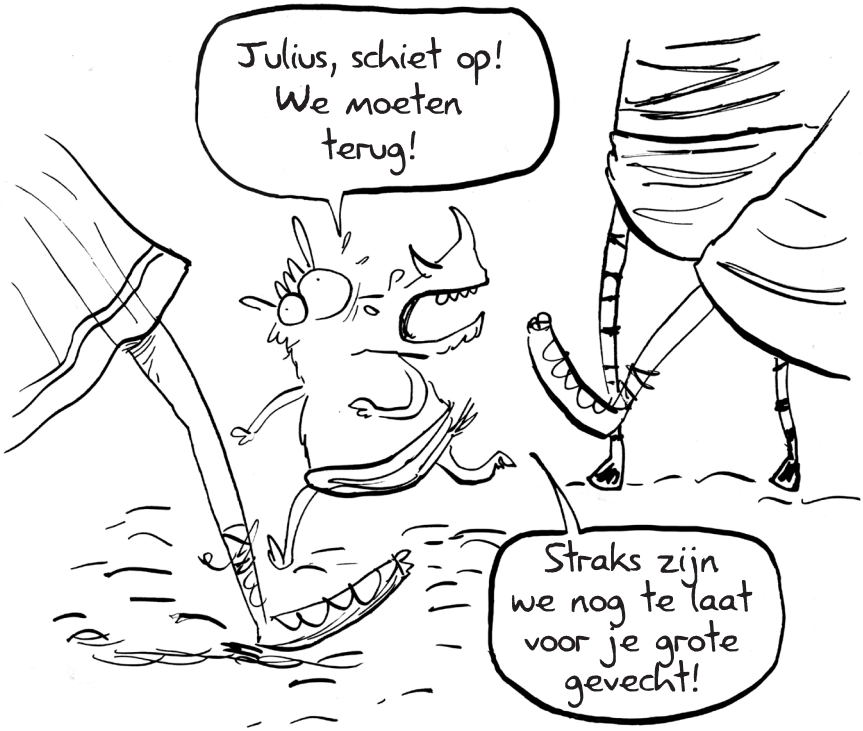

'Doe niet zo paniekerig, Cornelius!' zei Julius. Hij wuifde vrolijk naar zijn fans. 'We hebben nog ZEEËN van tijd. Gun het volk van Rome toch het plezier om hun grote held in hun midden te zien!'

Cornelius trok een zuinig gezicht. 'Pas maar op, straks wordt je ego zo groot dat je niet meer door deze nauwe straatjes kunt.'

Plotseling kwam er een viezig klein meisje op Julius af. Ze had een beduimeld stuk perkament bij zich.

Julius streek het meisje even door de haren. 'Natuurlijk, lieve schat. Heb jij wat inkt bij je?'

Het gezicht van het meisje betrok. 'Nee…' verzuchtte ze.

Julius keek om zich heen in de straat, op zoek naar iets wat hij kon gebruiken om zijn poot in te drukken. 'En als ik mijn hoef nu eens in de modder doop? Dan heb je je eigen speciale Julius Zebra-modderpootafdruk!'

Het gezicht van het meisje klaarde op. 'O, ja, graag, meneer Zebra, dat zou geweldig zijn! Dank u wel!'

Julius bukte, duwde zijn rechtervoorhoef in de modder en zette die daarna heel voorzichtig op het

perkament van het meisje. Toen hij zijn hoef wegtrok, kwam er een perfecte afdruk tevoorschijn.

'O, DIT IS ZO FANTASTISCH!!! DANK U WEL, MENEER ZEBRA!!!' gilde het meisje. 'IK HOU VAN U!!!'

Ze gaf een kus op de afdruk en rende naar een paar vrienden die een eindje verderop stonden. Toen ze het perkament zagen, begonnen ze allemaal te springen en te piepen alsof ze kleine muisjes waren.

Julius rook aan zijn hoef en trok

zijn neus op. 'Eerlijk gezegd denk ik dat dat geen modder was.'

Hij stak zijn hoef uit naar Cornelius, zodat die ook kon ruiken.

'Snel!' zei Cornelius. 'We rennen de andere kant op, dan zijn we weg voor ze het doorheeft.' En ze vluchtten weg in de massa.

'WACHT!' klonk een stem. 'WAAR GAAN JULLIE NAARTOE?! WACHT OP MIJ!' Uit een van de vele winkeltjes in de straat kwam een antilope gesprongen. Hij hield een stenen klomp in zijn poten.

'Laat me raden, Felix,' zei Julius. 'Een steen?'

‘Maar wat voor één!’ zei Felix trots. ‘Ik heb hier een ECHTE STEEN VAN DE PIRAMIDE VAN GIZEH IN EGYPTE!’

Cornelius bekeek de steen nauwgezet. ‘De enige “Gizeh” waarmee deze steen ooit in aanraking is gekomen, is de “gozeh” die jou deze waardeloze troep verkocht heeft!’ snoof hij. ‘Die Romeinse winkeliers zien jou al van ver, Felix. Ik snap niet waarom je altijd weer die stomme stukken steen koopt.’

‘Laat maar,’ zei Julius. ‘Waar zijn de anderen? We hebben afgesproken dat we ze hier om twaalf uur zouden zien!’

‘Ja!’ zei Cornelius. ‘Zoals ik de hele tijd al zeg: we moeten nu echt terug naar het Colosseum. Vanmiddag moet Julius voor de keizer vechten, vanwege het Festival van Quinquatria!’

‘Het Festival van Quinquatria!’ zei Cornelius. ‘Dat is een festival ter ere van Minerva. Dat is de godin van de wijsheid, dus het verbaast me niet dat jij nog nooit van haar gehoord hebt.’

‘Dat is NIET AARDIG!’ mokte Felix.

Julius legde zijn armen om de schouders van zijn vrienden. ‘Hou eens op, jullie!’ zei hij lachend. ‘Vergeet niet dat keizer Hadrianus ons, als ik win, eindelijk onze VRIJHEID BELOOFD heeft!’

‘JULIUS!’ schreeuwde iemand uit de menigte. ‘JULIUS, WACHT!’

Julius draaide zich om en verwachtte een van zijn vele fans te zien. In plaats daarvan keek hij recht in de blinkend scherpe tanden van een lachende krokodil.

‘LUCIA!’ zei Julius. Hij was blij om haar weer te zien. ‘Hoe waren de wagenrennen?’

‘FAN-TAS-TISCH!!!’ zei ze.

‘En Rufus heeft een cadeautje voor je!’ piepte ze.

‘Echt?’ vroeg Julius. Hij klapte opgewonden in zijn hoeven. Er viel een lange schaduw over hem heen en Julius keek omhoog naar zijn vriend Rufus, de giraf.

‘Echt!’ zei Rufus en hij overhandigde de blije zebra een klein beeldje.

‘We hadden helemaal niet door hoe populair je WERKELIJK bent!’ zei Lucia. ‘Kijk, dit figuurtje ben JIJ!’

‘Dit is BRILJANT!’ zei Felix lachend. ‘Het heeft zelfs jouw rare bolle ogen!’

Julius keek Felix giftig aan. ‘HOEZO rare bolle ogen?’

Rufus kwam snel tussenbeide om de arme antilope te redden. ‘Er stond een enorme kraam met honderden van die beeldjes! Nu ben je ECHT beroemd!’

Alsof het afgesproken was begon er zich opeens een opgewonden menigte om de dieren heen te vormen, alsof iedereen de superster-gladiator wilde zien die daar zomaar door hun straat liep.